

„Ja — undskyld — men nu er vi ved Havelaagen. Og her skulde vi jo skilles. Altsaa — Farvell!“

„Frk. Tønnesen! Endnu blot et Ord! ... Blot et eneste lille Ord!“

„Hvad er der nu?“ — hun saae fra Siden hen paa ham med et halvt vredt, halvt sky Blik.

„Er De vred paa mig?“

„Hvor falder De nu paa det?“

„Hvorfor giver De mig da ikke Haanden til Farvel? ... Vil De ikke gøre det? ... Vil De ikke? ... Jeg beder Dem derom.“

Under en kort Kamp med sig selv blev Ragnhild meget bleg. Det var, som udgik der fra hans ydmygt fremstrakte Haand en Magt, hun ikke modstod.

„De er et Barn!“ sagde hun og rakte ham med bøjet Hoved sin Haand. „Saa — er det nu godt?“

Men Emanuel beholdt den skælvende Haand mellem begge sine og sagde dæmpet, med lidenskabelig bevæget Stemme:

„Frøken Ragnhild! Nu er De min! Nu slipper jeg Dem ikke! ... Hører De? Jeg slipper Dem ikke, før De er bleven et Guds Barn! ... O nej, se ikke saa vredt paa mig! Jeg beder, jeg trygler Dem, skænk mig Deres Sjæl, at ogsaa vi to kan forenes i Salighedens Fryd omkring min himmelske Faders Trone! Ragnhild — min Søster! —“

Med et hæst og bydende: „De skal gaa!“ vristede hun heftig sin Haand løs og gik ind i Haven.

III

Da Emanuel kort efter kom hjem, fortalte Pigen ham, at den Mand, der allerede to Gange forgæves havde søgt ham, nu var kommen igen og sad og ventede ham inde paa hans Værelse. Idet han traadte derind, rejste der sig en Skikkelse fra den haarde Hesthaars-Sofa, der stod ganske ene paa den lange Indervæg; men i sin overspændte Sindstilstand maatte han stirre temmelig længe paa den, før han genkendte Væver Hansen. De sidste Tiders Modgang var nu heller ikke gaaet sporløst hen over den prøvede Mand. Som han stod der med Hovedet paa Siden og lod, som